

Sygn. akt I C 360/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk -Północ w Gdańsku, Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant sekr.sąd. Katarzyna Warzocha

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2016 roku na rozprawie

sprawy z powództwa G. G.

przeciwko A. P. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. P. (1) na rzecz powoda G. G. 3.137,28 zł (trzy tysiące sto trzydzieści siedem złotych dwadzieścia osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 788,47 zł (siedemset osiemdziesiąt osiem złotych czterdzieści siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 360/16

UZASADNIENIE

Powód G. G. domagał się zasądzenia od pozwanej A. P. (2) kwoty 11.942,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż strony w dniu 21 sierpnia 2013 r. zawarły ugodę, na mocy której pozwana zobowiązała się do comiesięcznych wpłat po 500 zł. Pozwana nie wykonała jednak postanowień ugody w żadnym zakresie. Powód dochodzi kwoty 11.942,96 zł którą uiścił w toku postępowania egzekucyjnego.

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 20 października 2015 r. w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt I Nc 1460/15 Referendarza Sądowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu potwierdziła fakt zawarcia z powodem ugody w dniu 21 sierpnia 2015 r. Argumentowała, że powód zapewniał ją, po pierwsze, że w postępowaniu egzekucyjnym Komornik Sądowy w stosunku do pozwanej dokonał zajęcia kwoty 3.000 zł, po wtóre, że kwota 12.000 zł obciążała G. G.. Pozwana wskazywała także, iż nie mogła zweryfikować powyższych informacji, ponieważ przebywała wówczas u córki w G.. Po powrocie do miejsca zamieszkania udała się do Komornika Sądowego, który pismem z dnia 26 września 2013 r. poinformował pozwaną, iż od dnia 24 września 2013 r. zadłużenie zostało spłacone do kwoty 11.495,91 zł, a aktualna zaległość wynosi: 8.999,20 zł tytułem należności głównej, odsetki do dnia 29 września 2013 r. 706,91 zł, opłata egzekucyjna 1.445,92 zł, wydatki główne 9,60 zł. O uzyskanej informacji pozwana poinformowała powoda, który zdaniem pozwanej wskazał, iż należne jest tylko 15.000 zł. W związku z tym pozwana uznała, że

ugoda jej nie wiąże. Dnia 23 października 2013 r. otrzymała od Komornika Sądowego postanowienie o umorzeniu postępowania z wniosku wierzyciela, natomiast w dniu 05 listopada 2013 r. informację, iż potrącenia wynoszą 11.962,72 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. G. zawarł ze (...) J. z K. w R. umowę pożyczki, której poręczycielem była m.in. A. P. (2).

okoliczność bezsporna,

W związku z brakiem spłaty wierzyciel (...). J. z K. w R. wytoczył powództwo przeciwko G. G., M. G., J. Ł., R. D., A. P. (2). Nakazem zapłaty z dnia 29 listopada 2004 r. sygn. akt I Nc 882/04, wydanym w postępowaniu nakazowym (...) nakazał G. G., M. G., J. Ł., R. D., A. P. (2) zapłatę solidarnie na rzecz (...) J. z K. w R. kwoty 10.019,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 02 listopada 2004r. do dnia zapłaty oraz kwotę 242 zł tytułem kosztów procesu.

okoliczność bezsporna, nadto dowód: kserokopia nakazu zapłaty –k. 31

Na podstawie tytułu wykonawczego - nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez (...) w dniu 29 listopada 2004 r. sygn. akt I Nc 882/04 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 04 marca 2005 r. z wniosku wierzyciela toczyło się postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikom. W toku postępowanie egzekucyjnego został zajęty rachunek bankowy A. P. (2).

okoliczność bezsporna, nadto dowód: kserokopia zawiadomienia o wszczęciu egzekucji –k. 35,41,6 kserokopia postanowienia o przekazaniu sprawy –k.40, kserokopia zawiadomienia dłużnika o wszczęciu egzekucji i o zajęciu rachunku bankowego –k. 38, kserokopia postanowienia w przedmiocie zakończenia postępowania egzekucyjnego – k. 39, zeznania powoda G. G. –k. 58-59, zeznania pozwanej A. P. (2) –k. 57-58 w zw. z k. 59

W związku z zajęciem w toku postępowania egzekucyjnego świadczenia emerytalnego A. P. (2), G. G. oraz A. P. (2) zawarli w sierpniu 2008 r. ugode, na mocy której powód miał przekazywać w ratach środki pieniężne na rzecz pozwanej do kwoty 15.000zł, które miały jej rekompensować potrącenia komornicze, a nadwyżki miała uiszczać na rzecz Komornika Sądowego tytułem spłaty zadłużenia. W okresie od sierpnia 2008r. do września 2010r. powód przekazał pozwanej:

w sierpniu 2008r. 700zł, we wrześniu 2008r 500 zł, w październiku 2008r 500 zł, w listopadzie 500 zł, w grudniu 500 zł, w styczniu 2009r. 500 zł, w lutym 2009r. 500 zł, w marcu 2009r. 500zł, w czerwcu 2009r. 500 zł, w sierpniu 2009r. 500 zł, w listopadzie 2009r. 400 zł, w marcu 2010r. 400 zł, w kwietniu 2010r. 400 zł, w maju 2010r. 500 zł, w czerwcu 2010r. 950 zł, w lipcu 2010r. 1000 zł, w sierpniu 2010r. 4.500 zł, we wrześniu 2010r. 1.750 zł.

W okresie od sierpnia 2008r. października 2013r. ze świadczenia emerytalnego pozwanej Komornik wyegzekwował kwotę 11.962,72 zł, z czego na rzecz wierzyciela przekazana została kwota 9.791,32 zł w tym 9.306,80 zł na odsetki.

W sierpniu 2013r. Komornika Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdyni J. M. zawiadomiła G. G. o wszczęciu przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego w wniosku (...) J. z K. w R. na podstawie tytułu wykonawczego - nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy w Wejherowie w dniu 29 listopada 2004 r. sygn. akt I Nc 882/04 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Tytułem spłaty wierzyciela powód uiszczył w dniu 21.08.2013r. na rachunek Komornika kwotę 11.942,96zł.

W dniu 21 sierpnia 2013 r. strony, w związku z niewywiązaniem się przez pozwaną z porozumienia z 20.08.2008r. i nieprzekazaniem kwot otrzymanych od powoda do komornika, zawarły ugodę w sprawie spłaty zadłużenia, na które na dzień jej podpisania składały się kwoty:

- 8.999,20 zł – tytułem należności głównej

- 1.198,95 zł tytułem odsetek od dnia 06 sierpnia 2013 r.

- 1.529,72 zł tytułem opłaty egzekucyjnej

-114 zł tytułem wydatków gotówkowych.

A. P. (2) zobowiązała się do regularnych comiesięcznych wpłat w wysokości 500 zł do każdego 25-go dnia miesiąca, spłata miała nastąpić do dnia 25.09.2015r, strony ustaliły, iż brak choćby jednej z rat będzie rozumiany jako zerwanie umowy.

Dowód: zeznania powoda G. G. –k. 58-59, zeznania pozwanej A. P. (2) –k. 57-58 w zw. z k. 59, zestawienie wpłat-55, ugoda z dnia 21 sierpnia 2013 r. –k. 55 verte, kserokopia zaświadczenia o dokonanych wpłatach –k. 22-23, dowód: dowód wpłaty –k. 6

Nadwyżki z sum otrzymanych od powoda ponad kwoty wyegzekwowane od pozwanej A. P. (2) zatrzymywała na swój użytek.

okoliczność bezsporna

Postanowieniem z dnia 23 października 2013 r. na wniosek wierzyciela postępowanie egzekucyjne przeciwko A. P. (2) zostało umorzone.

okoliczność bezsporna, nadto dowód: postanowienie o umorzeniu - k. 22, 22 verte

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w części zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów, przedstawionych przez strony postępowania, w tym w szczególności w postaci ugody zawartej przez A. P. (2), G. G., dokumentach z postępowań egzekucyjnych.

Sąd w swych ustaleniach oparł się w pełni na zeznaniach powoda, które Sąd uznał za wiarygodne, spójne.

Zeznaniom pozwanej Sąd dał wiarę w ograniczonym zakresie, znajdującym potwierdzenie w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym w zeznaniach powoda, o czym w dalszej części uzasadnienia.

Powód w sposób jednoznaczny wskazał, iż podstawą faktyczną i prawną jego żądania jest ugoda zawarta w dniu 21 sierpnia 2013 r.

Zważyć trzeba, iż właściwe uznanie długu jest nienazwaną kodeksowo umową jednostronnie zobowiązującą. Jest to oświadczenie woli dłużnika, którym składający je ustala w sposób prawnie doniosły istnienie określonego stosunku prawnego (tzw. istnienie długu) lub pewnych jego elementów (np. wysokość długu) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 1999 r. w sprawie o sygn. akt II CKN 269/98, LEX nr 1212984). Uznanie długu nie kreuje jednak odrębnego stosunku zobowiązaniowego. Jego stosunek materialny ogranicza się do przerwania biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 kc), zaś procesowy – następuje co najwyżej w sferze dowodowej tj. dłużnik, który uznał dług, musi w procesie wykazać jego nieistnienie. Oparcie żądania pozwu na uznaniu długu nie przesądza jeszcze o tym, że Sąd był zobowiązany do uwzględnienia powództwa w całości. Strona pozwana mogła wykazać bowiem, że takie zobowiązanie nie istnieje, bądź, że istnieje w innej wysokości. Uznanie nie stoi na przeszkodzie wykazaniu, że zobowiązanie w ogóle nawet nie istniało (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 grudnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt I ACa 715/12 LEX nr 1289572).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż istotnie strony zawarły w dniu 21 sierpnia 2013 r. ugodę. W ostatnim jej akapicie pozwana rzeczywiście zobowiązała się do zapłaty na rzecz powoda łącznie kwoty 12.000 zł. Płatność miała odbywać się ratałnie, w kwotach po 500 zł miesięcznie. W ocenie Sądu

nie sposób jednak tego zobowiązania pozwanej i uznania długu wobec powoda w takiej wysokości odczytywać w oderwaniu od pozostałych okoliczności, tj. od pozostałej treści ugody, w której strony opisują całość sytuacji, stosunków prawnych między stronami, jak również powołują się na wcześniejsze porozumienie z sierpnia 2008 r. Choć to wcześniejsze porozumienie było zawarte na piśmie, nie zostało przedłożone do akt niniejszej sprawy. Częściowo treść tego porozumienia Sądowi udało się ustalić w oparciu o zeznania stron. Niewątpliwie było tak, że w związku z zajęciem w toku postępowania egzekucyjnego świadczenia emerytalnego pozwanej, strony doszły do porozumienia, mocą którego powód w związku z egzekucją komorniczą skierowaną przeciwko pozwanej, miał przekazywać na jej rzecz środki pieniężne, które miały rekompensować pozwanej kwoty, podlegające zajęciu komorniczemu. Miały jednak również podlegać przekazaniu przez A. P. (2) na rzecz Komornika, w sytuacji, gdyby powód przekazał kwoty wyższe, niż wyegzekwowane w postępowaniu egzekucyjnym od pozwanej. W ocenie Sądu niewiarygodne były twierdzenia pozwanej jakoby nadwyżki ponad kwoty wyegzekwowane od pozwanej mogły być przez nią zatrzymane, na poczet późniejszych potrąceń komorniczych. Takie porozumienie między stronami byłoby nielogiczne, szczególnie mając na uwadze fakt, iż strony uzgodniły, iż powód będzie przekazywał środki pieniężne aż do kwoty 15.000 zł, którą to kwotę rzeczywiście uiszczył na rzecz pozwanej. Pozwana natomiast nadwyżki finansowe tj. ponad to co zostało od niej wyegzekwowane w postępowaniu egzekucyjnym, zatrzymywała dla siebie, twierdząc, że powyższe kwoty stanowią rekompensatę z tytułu prowadzonej przeciwko nie egzekucji aż do kwoty 15.000 zł. W ocenie Sądu niewiarygodnym jest, iż strony tak się umówiły. Sąd w toku postępowania ustalił, iż obydwie strony miały świadomość tego, że w toku postępowania egzekucyjnego są naliczane dodatkowe koszty, których wysokość jest zmienna, pozostaje zależna bowiem od trwania postępowania i od wysokości egzekwowanych kwot. Natomiast kwota należna wierzycielowi w przypadku, gdy spłata rozciąga się w czasie również ulega zmianom z uwagi na fakt, iż przez okres trwania postępowania egzekucyjnego narastają odsetki od należności głównej. Z tego względu Sąd dał wiarę powodowi, co do tego, iż strony umówiły się że pozwana winna była przekazywać te nadwyżki Komornikowi Sądowemu, prowadzącemu postępowanie egzekucyjne. Niewątpliwie pozwana nie wykonała swego zobowiązania w tym zakresie, w jakim kwoty, które przekraczały wysokość wyegzekwowanych od niej środków pieniężnych zatrzymywała dla siebie. Niewątpliwie mocą ugody z dnia 21.08.2013r. pozwana zobowiązała się do zapłaty na rzecz powoda określonej kwoty w związku z niewykonaniem przez nią porozumienia z 20.08.2008r. Te kwoty niewątpliwie winna była zwrócić powodowi. Bezspornym między stronami była wysokość uiszczonych na rzecz pozwanej kwoty w wysokości 15.100 zł. Natomiast z akt sprawy wynika, iż w toku postępowania egzekucyjnego od pozwanej została wyegzekwowana kwota 11.962,72 zł. Różnicę między tymi wartościami stanowi kwota 3.137,28 zł. Niewątpliwie jest to kwota, którą powód przekazał pozwanej celem uiszczenia jej Komornikowi Sądowemu, którą to kwotę pozwana zatrzymywała dla siebie. Z tego też względu w świetle porozumień zawartych przez strony, w tym ugody z sierpnia 2013 r. tą kwotę pozwana była winna zwrócić powodowi.

Natomiast żądanie przez powoda wyższej kwoty opierało się na założeniu, że kwota którą powód przekazał pozwanej, gdyby została przekazana przez pozwaną Komornikowi Sądowemu doprowadziłaby do zaspokojenia wierzyciela w całości i nie doszłoby do takiej sytuacji, jaka miała miejsce, tzn. że zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne przeciwko powodowi na podstawie tego samego tytułu wykonawczego i powód zobowiązany był jeszcze do zapłaty kwoty prawie 12.000 zł. W ocenie Sądu to założenie powoda było błędne. Strony zawierając ugodę w sierpniu 2008 r., wyliczyły całość zadłużenia na tamten czas. W tamtym okresie nie był znany okres trwania postępowania egzekucyjnego, wysokość uiszczanych przez powoda kwot, jak i czas, w jakim powód będzie przekazywał na rzecz pozwanej kwotę 15.000 zł. A zatem nie można było wówczas zakładać, że po przekazaniu kwoty 15.000 zł przez powoda na rzecz pozwanej, a następnie przez pozwaną Komornikowi Sądowemu, powód w pełni spełnił swoje zobowiązanie wobec wierzyciela (...) J. z K. w R.. Mając na uwadze, iż te kwoty były przekazywane ratalnie, w pierwszej kolejności były zaliczane na odsetki. Nawet gdyby pozwana przekazywała te kwoty w całości, w pierwszej kolejności zaspokajane były odsetki, dopiero później należność główna. W ocenie Sądu powód nie wykazał w niniejszym postępowaniu, do czego był zobowiązany na mocy art. 6 kc i 232 kpc, iż gdyby pozwana przekazywała kwoty uzyskane od powoda w całości komornikowi, doszłoby do zaspokojenia wierzyciela powoda w 2010r., w momencie, kiedy zaprzestał wpłat na rzecz pozwanej, bowiem przekroczyły one kwotę 15.000 zł. Przedłożony materiał dowodowy również nie pozwolił na poczynienie takich ustaleń. Żadna ze stron nie wniosła o dopuszczenie dowodu z akt egzekucyjnych, w szczególności z kart rozliczeniowych, które by w sposób szczegółowy wskazywały na sposób rozliczenia kwot,

ściąganych przez Komornika Sądowego. Nadto w toku postępowania nie zostały ustalone daty dzienne w których powód przekazywał pozwanej środki pieniężne. Zgodnie z treścią przepisów art. 232 k.p.c. i art. 6 k.p.c. in fine to strony mają obowiązek wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód z urzędu, ale nie ma takiego obowiązku. Jest to wyrazem zasady, iż to strony powinny być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to strony dysponują przedmiotem postępowania m.in. poprzez powoływanie i przedstawianie Sądowi wybranych przez siebie dowodów. Samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten tylko skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nie udowodnienia sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (SN 28.04.1975 III CRN 26/75). Reguły dowodzenia, a więc rozkład ciężaru dowodu, określa przepis art. 6 k.c. Wynika z niego przedmiot i osoba, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.). Artykuł ten jednoznacznie stanowi, że ciężar udowodnienia faktów spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne (SN I CKU 45/96 OSNAP 1997/6-7/76). W toku postępowania nie ustalono również konkretnych dat, w jakich powód przekazał środki pieniężne pozwanej. Zatem dat w których pozwana mogłaby te środki przekazywać Komornikowi. Z tego też względu Sąd nie mógł przeprowadzić odpowiedniego wyliczenia.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd uwzględnił powództwo co do kwoty 3.137,28 zł, o czym orzekł na podstawie art. 917 kc w pkt I wyroku.

Oddalił powództwo w pozostałym zakresie jako niewykazane przez powoda.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na mocy art. 481 kpc.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z odpowiedzialnością za wynik procesu, stosownie do treści art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 kpc, mając na względzie wynik postępowania. Powód dochodził od pozwanej łącznie 11.942,96 zł. Powództwo uwzględniono natomiast do wysokości 3.137,28zł. W związku z tym powód wygrał postępowanie w 26,3%. Z tego względu Sąd w pkt III wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 788,47 zł (2.998 zł x 26,3 %) tytułem zwrotu kosztów postępowania, odpowiednio do udziału w kosztach procesu. Na koszty postępowania po stronie powoda składały się kwoty bowiem: opłaty od pozwu – 598 zł, wysokość kosztów zastępstwa procesowego dla pełnomocnika procesowego powodów w wysokości jednokrotnej stawki minimalnej Sąd ustalił na mocy § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 roku Nr 490) wysokości 2.400 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)